

Egensinnigt fantasydrama

The legend of Ochi är en mycket sevärd film. Den handlar om ett folk som bor på en mycket avsides ö. Där finns björnar, vargar och något annat som de fruktar. De får lära sig redan som barn hur farligt allt är så fort mörkret kommer. De får också lära sig att kriga mot de farliga ochis.

En natt efter en vild jakt, hittar den lilla flickan vars far alltid leder jakterna och lär folk att strida mot ochis, en liten ochi-unge gömd i skogsbrynet. Hon blir vän med den och bestämmer sig för att försöka föra hem den till sin flock.

Flickan rymmer med den lilla ochi-ungen i sin ryggsäck, hennes bror ser när hon sticker ut genom fönstret och hon talar om vad hon tänker göra men han berättar inte något så hennes far tror att hon blivit bortrövad och en vild jakt börjar.

Ska flickan lyckas hitta flocken och lämna tillbaka ungen och hur ska hon lyckas få sin far och de andra att förstå att dessa varelser absolut inte är farliga om man närmar sig dem med tillit.

Se filmen så får ni veta. Det är absolut något jag rekommenderar.

Eva Edqvist

The legend of Ochi är **Isaih Saxons** långfilmsdebut. Den inleds lovande med magiskt vackra vyer och med huvudrollsinnehavarens Yuris (**Helena Zengels**) stämma, en berättelse om ön Carphatia i Svarta havet, där varg, lo och björn är naturliga inslag. En avlägsen plats, där nutid möter dåtid och mystiken genomsyrar både naturen, kulturen och människornas vardag.

En stark fruktan för det okända präglar tillvaron, de vilda ochierna är ett ständigt hot. Yuri lever med sin pappa Maxim

(**Willem Dafoe**) och sin adopterade äldre bror Petro (**Finn Wolfhard**) och en vilsen skara av unga pojkar som andra bybor lämnat i faderns vård för att tränas upp i kampen mot de fruktade ochierna.

Yuris mamma är försvunnen, enligt pappan är hon ett offer för de blodtörstiga ochierna. Det är en ständigt pågående jakt. Och fadern är en grandios och säregen figur som stundvis i sin riddarrustning tycks drabbats av ett förblindat galet raseri mot ochierna.

Efter en natträdd lämnas en ochiunge kvar i tumultet som utbryter. När Yuri skickas ut dagen efter för att utföra någon vardaglig syssla hittar hon den vildsint och skrämde. Yuri knyter genast an till den lilla och hittar ett sätt att närma sig och bestämmer sig för att i smyg återföra ochiungen till sin familj.

Det blir en äventyrlig och strapatsrik resa. Samtidigt som Yuri hjälper den lilla att hitta sin familj släpper hon taget om sin egen. En modig och självständig resa som till slut leder till en försoning i hennes egen familj som splittrats.

Modern Dasha (**Emily Watson**) som lämnat familjen lever som en enstöring på en avlägsen plats där hon söker svar på gåtan om ochierna. Dasha har en flöjt som likt ochiernas sång, talar ett känslspråk som skapar ett band mellan ochierna och när de sjunger tillsammans kan mirakel ske. Ett språk som bär på en hemlighet, en urgammal kommunikation av helande läten. Dasha anklagar Maxim för att ha tagit dotterns inre röst, men det visar sig att Yuri bär denna språkmelodi inom sig.

Maxim kan inte förlåta Dasha för att hon gav sig av. De styrs av helt olika mekanismer, fadern av beskyddarinstinkt, fördomar och rädslor. Modern styrs av kunskap, lärdom, erfarenhet och lever mer i skymundan i samklang med naturen. Hon söker istället bot mot ochiernas giftiga bett.

Ochierna som en gång varit orsak till att familjen splittras

blir nu det som för dem närmre varann. I den samstämmiga språkmelodin, när Yuri sjunger tillsammans med ochierna och modern spelar hennes och Maxims favoritmelodi skapas ett band av förståelse och förlåtelse. Kriget är över.

Filmen börjar lovande. Men ibland tappar jag fokus. Ibland är det oklart hur allt hänger ihop. Får en känsla av seriebok, en mytologisk historia i nutidsformat. Ibland är det tvära kast mellan långsamhet och ett rasande tempo. Kanske ambitionen fanns att få plats med allt i en och samma fantasy och äventyrsfilm.

Men det är även en berättelse om att bli självständig och våga gå sin egen väg, en slags frigörelseprocess ur gamla fördomar, rädslor, traditioner och föreställningar.

Miljöer och platser är valda med omsorg. Och det mödosamma arbetet med att synkronisera ochiernas rörelser med skådespelare krävde sju personer. Ochierna är välgjorda och känns autentiska och kommer säkert finna sin väg in i både de yngre och äldre biobesökarnas hjärtan.

Jessica Rolfsdotter

The legend of Ochi

Manus och regi av Isaih Saxon

Fantasy/äventyrsfilm från A24

